

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

ילד יורד לאילת דרך מרפסת.

פורסם ב19 באוקטובר 2008, 14:34 בכללי

האמצעי מחבק אותי באופן מעורר חשד. מאד מעורר חשד. אך אני שבכל זאת מבלה פה כמה שנים בעולם הזה. ישר ישר חשדתי בישר והתמים. "מה אתה רוצה?" שאלתי אותו בקולו של החוקר הרע ממרתפי העינויים. "מממ... לא משנה". אומר האמצעי. שגם הוא מבלה פה כמה שנים בעולם. ומבין שלא כדאי לו להתעסק עם אמא במצב רוח של חוקר. כעבור שעתיים. הוא מתרסק על הספה בסלון. "אמא???" "כן" אני עונה לו בחיך. וניתן בהחלט להסיק שחל פה שינוי בהלך הרוח הכללי (שלי). "אני רוצה לנסוע לאילת". הוא ממלמל מתחת שפמו המצמח. "נפלא" אני עונה לו בשביעות רצון. " בעוד שבוע אנחנו נוסעים. איזה יופי שאתה גם שמח ו... " עם החברים". הוא קוטע את שמחתי המוזרה. "עם מי?????" אני זוקפת את קומתי לעומתו. "עם חברים" הוא מביט לי בלבן של העיניים ולא ממצמץ. (יפה אני מסמנת נקודה לזכותו). "מה פתאום עם חברים?" אני מתבלבלת "ובכלל... אתה עוד תינוק". (כן, כן לא לסתור את אמונתי הנחרצת שאתמול בדיוק הוא יצא לעולם. אני זוכרת....). "אמא אני בן 17" הוא מכה בבטן הרכה. "לא יכול להיות" אני נאחזת באמונה. "אתה תינוק, קטן ורך". ואז פוערת לעומתו זוג עיניים. ומבטלת את הרעיון הטפשי "מה פתאום לאילת? זה רחוק". "כולם נוסעים". הוא שולף את קלף הילדים הנצחי. "חחחחח... וחיייחייי". אני מצחקקת. (גם אני השתמשתי בקלף הזה מול הורי. חיי...חיי...). "מי זה כולם? ועד שר. לא נוסעת אין לך מה לדבר איתי. ואתה בכלל מפריע לי לצפות בגיל חובב מכין מאכלים קלים משלושה מצרכים. קישטא".

אהההה....

"גם ר. נוסעת". אומר התינוק בן ה-17. "לא יתכן" אני אומרת באדישות ומוסיפה גם בערבית "מוש מומכין". (נראה לי שכך אומרים).

"היא כן". אומר לי התינוק. ומכתר אותי בעליונות פיסית שני המטר שלו עומדים כצל כבד מעל ראשי. "טוב נראה" אני מנפנפת אותו במחי יד. "פחחחח..." אני אומרת לגיל חובב. "חושב שהוא עובד עלי עם ר. בחיים לא ירשו לה....".

@@@@@

כעבור יומיים זהובת השיער ואני יושבות לנו במרפסת. עם הקפה. ודנות בעניינים ברומו של עולם. ושותקות גם מעט ביחד.

"אוי את חייבת לשמוע בדיחה." אני מתחילה. והזהובה מביטה עלי די בתמהון. שכן ידוע שבדיחות ואני זה לא בדיוק שילוב מנצח. "האמצעי רוצה לנסוע לאילת. והוא אפילו אמר שאת. את!!! הרשית גם לר. מצחיקול שכזה...א...." המילים נתקעות בגרוני. שכן מבטה של הזהובה מסגיר את אוזלת ידה.

"זה נכון" היא מודה.

"אבל שוחחנו על זה אלפי פעמים. ובזכותך נעצרו כל מיני תכניות מהפכניות. מה השתנה? איך את מרשה לתנוקת שלך לנסוע לאילת? חסרת אחריות!!!" את המשפט האחרון אני יורקת בזעם כבוש.

המוזהבת שהיא גם מנחת סדנאות הורים. עורכת לי סדנאת לייט. "מה יכול להיות?" היא שואלת את האם היחידה בסדנא. "הם כבר בני שבע עשרה". "שש עשרה וחצי" אני מדייקת את הגיל.

"עזרנו להם למצא מקום ללון. וגם הזמנו מקומות באוטובוס" היא מגייסת צעדים פרקטיים כדי להלום בי עד הסוף.

"מי זה עזרנו? הזמנו? בדקנו?" אני שואלת בטינה. "ואם יתנו להם שם לשתות חשיש? או ידקרו אותם פושטקים בטיילת?"

"לא יקרה כלום". היא מצהירה. והסדנא נסגרת כמה דקות אחרי שנפתחה.

@@@@@@@@

אני משחדת, מתחנפת, מבטיחה מאיימת. וכלום לא מניע את הנחוש הקטן. מה שגורם לי בסוף להסכים. אני מפעילה את הנחש הקטן (זה שמרעיל את האווירה בכוונה). בשהותנו באילת אני מראה לו איזה מלון מעופש ואומרת במתיקות "תכיר, מקום הנופש שלך". אחרי שאנחנו סועדים את ליבנו במסעדה אני זורעת הרס ופורענות. "אח, יהיה כיף לחיות על פיצה שבוע...מאמם". כשהוא מודיע על השתעממותו בחברתנו המרנינה. אני מחזירה לו בציניות "ואתה עוד חוזר לפה מיוזמתך. ובכסף שעבדת בעבורו כל כך קשה".

@@@@@

אתמול בלילה התכנסה חבורת בנים בחדרו. כל אחד עם תיקו וחפציו. וראו סרטים עד מאוחר. "הוא לא יתעורר בבוקר". אני אומרת לח` "והמסכן יפסיד את האוטובוס לתל-אביב...נורא...נורא..." ובאמונה בהתגשמות החזון האימתני אני נרדמת בחיוך שליו וענוג. אלא, שמה שתקף בימי בית ספר. לא תקף בחול המועד. באמצע הלילה אני שומעת את הבחורים לוחשים זה לזה בשקט בס. "אתה מוכן?" דלתות נטרקות בעדינות. מים קולחים מן הברז בעדינות. צעדי ריקוד חלושים ומזעזעי סיפים נשמעים בפרוזדור. התינוק נושק קלות ללחיי. ומודיע על יציאתו....לאילת.

@@@@@

עכשיו ארבעה ימים אני לא אחשוב על זה. אהנה מהשקט שקבלתי במתנה. תוך כדי מבטים עורגים בשעון. אתקשר אליו מידי פעם. ואדאג שהמנוי לא יהיה זמין. אכעס על עצמי שהרשיתי. אעודד את עצמי שצריך לשחרר. אתווכח עם עצמי על כך שלא התעקשתי יותר. אבוז לעצמי על הרפיסות שהפגנתי. אבל בעיקר, אתגעגע. אל התינוק הזה. שהופך כל כך מהר להיות בוגר ועצמאי. ואני נשבעת נשבעת לכם רק אתמול הוא נולד. אני עוד מרגישה את כאבי הלידה. והוא....

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)